YASAK AŞKIN KANITI

TAYLOR JENKINS REID

Bu hikâyede kim haklı?

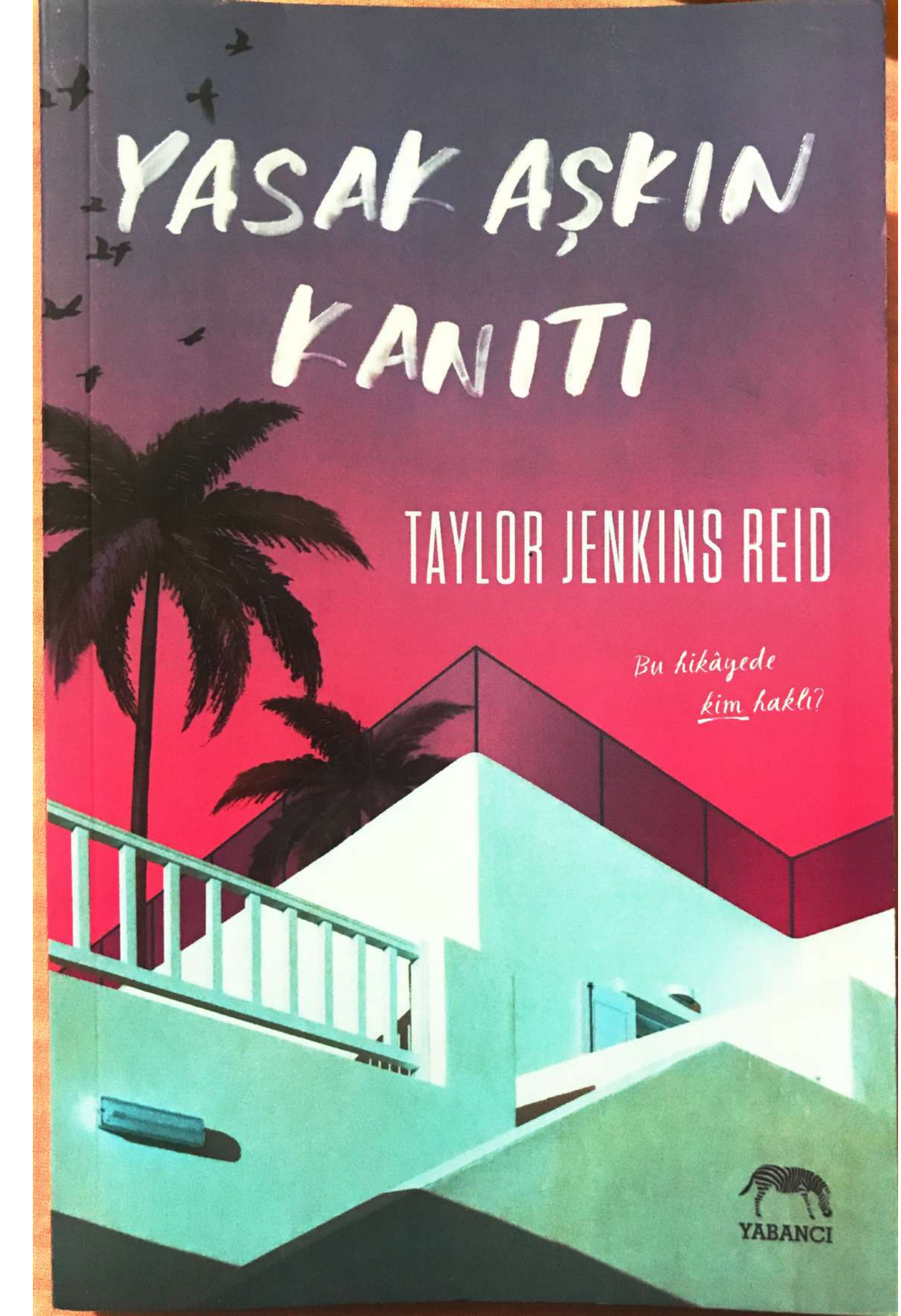

YABANCI

YASAK AŞKIN KANITI

Yasak Aşkın Kanıtı
Özgün Adı | *Evidence of the Affair*
Taylor Jenkins Reid

Yabancı Yayınları | 385

YABANCI

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Eylül 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-13-0

Türkçe Çeviri © Ece Çavuşlu, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Rabbit Reid, 2018

Sertifika No: 46603

Bu eser Bu eser, Park & Fine Literary and Media'dan Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

YASAK AŞKIN KANITI

TAYLOR JENKINS REID

Çeviren

Ece Çavuşlu

10 Aralık 1976
Encio, Kaliforniya

David Mayer Beyefendi,

Benim adım Carrie Allsop. Sizinle böyle birden iletişime geçtiğim için özürlerimi lütfen kabul edin. Naçizane bir ricada bulunmak için yazıyorum.

Kısa bir süre önce, kocamın evrak çantasında karınız Janet'tan geldiğine inandığım bazı aşk mektupları buldum. Kocam Ken Allsop ile eşinizin üç ay önce Coronado'daki bir tıp konferansında tanıştıklarından şüpheleniyorum. O zamandan beri de yatıyorlar gibi görünüyor. Karınızın kocama yazdığı mektuplar, cinsel tabiatlı bir ilişkiye işaret ettiğinden dolayı bu sonuca ulaştım.

Çok üzgünüm, David. Evliliğinizin durumunu bilmiyorum ve sizi de tabii ki hiç tanımıyorum. Fakat öğrendikleriniz kalbinizi kırdıysa, buna sebep olduğum için çok üzgünüm.

Ayrıca bunu öğrenmemiş olmayı diliyorsanız, söylediğim için de üzgünüm. Kaçınılmaz bir durum gibiydi. En doğrusu olduğunu düşündüğüm kararı verdim.

Ve şimdi yukarıda bahsettiğim ricaya gelelim.

Kocamda eşinizden gelen mektuplar olduğuna göre, onda da kocamdan gelenler olduğunu farz ediyorum. Kocamın ihanetiyle ilgili ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum ve bunu neden yaptığını çaresizce öğrenmeye ihtiyaç duyarken buldum kendimi. Yani eğer

evinizde bir yerlerde Encino, Kaliforniya ya da iş adresi Los Angeles Dermatoloji Merkezi'nden, Dr. Kenneth Allsop tarafından gönderilmiş mektuplar bulursanız, bir kopyalarını bana gönderirseniz çok memnun olurum. Başkasının eline geçebileceğinden endişelenmeyin lütfen. Evde postaları yalnızca ben alıyorum.

Kalpsizce olacağından, karınızın mektuplarını buraya eklemedim. Fakat eğer görmek isterseniz, sizden rica ettiğim şeyi kendim de yerine getirebilirim tabii.

Son olarak, böyle birden ortaya çıkıp da felaket tellallığı yaptığımın farkındayım ama acınızı paylaşıyorum, David. Sizi tanımıyor olsam da.

En içten dileklerimle,

Carrie Allsop

20 Ocak 1977
Encino, Kaliforniya

David Mayer Beyefendi,

Önceki mektubum için özür dilemeliyim. O destanı size bir duygu patlaması sebebiyle gönderdim ve -sizden bir cevap alamadığıma bakılacak olursa- korkarım yanlış karar vermişim.

Lütfen özürlerimi kabul edin. Sizin hayatınıza hiçbir şekilde müdahalede bulunmak gibi bir niyetim yoktu.

En içten dileklerimle,

Carrie Allsop

2 Şubat 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Sevgili Carrie,

Lütfen özür dileme.

Mektubun beni hazırlıksız yakaladı. Başta sana cevap yazmadım çünkü yanılıyor olman için dua ediyordum.

Kocanın mektuplarını aradım ancak hiçbir şey bulamadım. Karımın komodinini ve arabasını aradım, mücevher kutusunu ve şifonyerinin çekmecelerinin derinliklerini de. Hatta Hanuka süslemelerini bile didik didik ettim. Bir mektup olsun yoktu. San Diego bölgesinde bir sürü Janet Mayers olduğunu ve onlardan biriyle karıştırdığını düşündüm.

Birkaç gün önceye kadar aslında senin haklı olduğunu anlayamadım.

Telefon çaldığı sırada Janet ve dört oğlumuzla birlikte oturma odasında televizyon izliyorduk. Telefonu Janet açtı ve yatak odasında konuştuğunu fark ettim.

Gizlice dinlemek gibi bir niyetim yoktu ama tam da öyle yaptım.

Biriyle fısır fısır konuştuğunu duydum. "Yakında görüşürüz, Ken," dediği uzaktan kulağıma çalındı.

Oturma odasına koşar adım döndüm ve hiçbir şey duymamışım gibi davranmaya çalıştım.

Köşeden göründüğünde, "Arayan kimdi?" diye

sordum ve Janet, iki yan evde yaşayan Tricia Mason olduğunu söyledi.

Beni aldattığı artık açıklığa kavuşmuştu.

Fakat içgüdülerimin bana ifadesiz kalmamı söylediğini görünce şaşırdım. Bildiklerimi ondan sakladım. Neden böyle yaptım? Onunla neden yüzleşmedim? Pek emin değilim. Ancak senin de aynısını yaptığın düşüncesiyle teselli buluyorum.

Nasıl içinde tutuyor, yüzüne yansımamasını nasıl sağlıyorsun?

Mektubunu aldığımda, senin delinin teki olduğuna kendimi ikna edebilmek için çok çabalamıştım çünkü karımın beni aldattığını öğrenmek sandığımdan çok daha ağır gelmişti. Sanırım artık kaldırabildiğim için sana yazıyorum.

Sen deli değilsin, yanılmış da değilsin ve bu noktada, sanırım bana gerçeği söyleyen tek kişisin.

Elimde kocandan gelen hiç mektup yok. Eğer bulursam göndereceğime söz veriyorum. Fakat bu arada karımın mektuplarını bana gönderebilir misin? Tıpkı senin gibi ben de evimde neler döndüğünü bilmek istiyorum.

Başına gelenlerden dolayı üzgünüm. Birbirimizi tanımadığımız konusunda haklısın ama şu anda anlayacak tek kişi senmişsin gibi geliyor.

Saygılarımla,

David Mayer

9 Şubat 1977
Encino, Kaliforniya

Sevgili David,

Karın konusunda haklı olduğumu duyduğuma üzüldüm. Kocamın konuyla alakasını da açıklayacak bir yanlış anlaşılma olabileceğine dair küçük bir umudum vardı. Beynimizin bizi gerçeklerden korumak için uydurduğu çılgınca şeyler ne kadar da komik.

Ken'in bir senaryo yazdığına ve o mektupların araştırması için olduğuna dair hayallerim vardı. Çılgınca, değil mi? Onu tanımıyorsun ama vücudunda yaratıcı tek bir hücre bile olmadığına dair seni temin ederim. Onunla evlendiğimde annem, kendimi "sıkıcılığın yavan hayatına" adadığımı söylemişti.

Dürüst olmak gerekirse, onda sevdiğim taraf daima buydu. Güvenli bir seçenekti. Ken'de ne görürsen onu alırdın ya da en azından ben öyle düşünmüştüm. Sistemli, mantıklı ve dikkatliydi. Yani her öğle yemeğinde hindili sandviç yiyen ve sadece eski Simon&Garfunkel ve Mick Riva albümleri dinleyen bir dermatologdan bahsediyoruz. Bir keresinde David Bowie albümlerinden birini açmıştım da "daha fazla uyuşturucu için yalvaran kedilerin ciyaklamalarına" benzediğini söylemişti. Ken'in senaryo yazdığını düşünmek absürttü demek istiyorum.

Beni aldatabileceğine inanmaktansa, bir gecede tüm karakterini değiştirebileceği ihtimalini düşünmek daha kolaydı. Fakat o hâlâ tanıdığım, sevdiğim Ken ve hâlâ

her gün hindili sandviç yiyor. Demek hiç düşünmediğim şeyler yapabilme kapasitesi var.

Elimde, karının kocama yazdığı altı mektup var. Birer kopyalarını zarfa ekledim.

Ken onları evrak çantasının en iç gözünde tutuyor. Her sabah o duştayken kontrol ediyorum. Merak bu ya, bir mektup bulduğumda mutlu olmuştum sanki. Daima daha fazla bilgi peşinde koşarım.

Ama işte, onları okuduktan sonra sefil hâldeyim.

Herhalde belamı arıyorum.

David, mektupları okuduktan sonra eğer konuşmak istersen, burada olduğumu bil. Keşke ben okuduktan sonra konuşabileceğim biri olsaydı. Tüm bunlardan sadece sana bahsettim. Kimseye derdimi dökemeyecek kadar utanıyorum. Bunun yerine, sanki hiçbir şey olmamış gibi normal hayatıma –markete, kuaföre, briç gecelerine, akşam yemeği partilerine gitmeye– devam ediyorum.

Nasıl saklayabildiğimi sormuştun. Bilmiyorum. Her şey değişmişken hiçbir şey olmamış gibi davranmak kolay geldi sanırım.

Akşamları Ken eve geldiğinde, mükellef bir yemek yediğinden emin olduktan sonra sıklıkla burnumu bir kitaba gömüyorum. Sinemaya ya da tiyatroya gitmek veya başka bir çiftle beraber yemeğe çıkmak gibi, birbirimizle çok konuşmamızı gerektirmeyecek şeyler yapmayı öneriyorum.

Bu durumun kendiliğinden ortadan kaybolmasını umuyorum.

Kulağa, kafamı kuma gömüyormuşum gibi mi geliyor? Bilmiyorum. Belki de şimdilik öyle yapıyorum. Fakat her ne kadar kusurları olsa da, Ken'le benim yolunda giden bir hayatımız var. Ve bunu yakında hatırlayacağına, sonra da her şeyin normale döneceğine inanıyorum.

Senin için de aynısını diliyorum, David. Tüm kalbimle ikimiz için de bunu diliyorum.

En içten dileklerimle,

Carrie

6 Eylül 1976
Carlsbad, Kaliforniya

Canım Ken,

Geçen hafta ben giderken, sana yazmamı istediğinde aklını kaçırdığını düşünmüştüm – sanki bu gizli kaçamağı bir çeşit uzun soluklu ilişkiye çevirmeyi planlıyormuşuz gibi!

Beraber zaman geçirmek keyifli değildi demek istemiyorum. Hoşuma gittiğini biliyorsun. O kısım gayet açıktı bence! Fakat yaşandı ve bitti deyip konuyu kapamamız gerektiğini düşünmüştüm.

Ancak seni aklımdan çıkaramıyorum!

O odada senin yanındaki hâlimi unutamıyorum. Artık her şey bana seksi geliyor. Sanki her şey yepyeni.

Dört çocuk, dağınık bir ev ve biz kadınların uğraşmak zorunda kaldığı bir sürü başka şeyin altında eziliyormuşum. Ama artık hafiflemiş hissediyorum.

Hepsi senin sayende.

Sanırım bu benim beraber geçirdiğimiz zaman için teşekkür etme şeklim.

Galiba buna ihtiyacım varmış. Olanlardan dolayı berbat hissetmem gerektiğinin farkındayım. Galiba hissediyorum da. Fakat yine de, Ken, teşekkür ederim.

Öpüyorum,

Janet

17 Eylül 1976
Carlsbad, Kaliforniya

Ken,

Çok komiksin! Sana sadece teşekkür etmek için yazdığımı söylemiştim. Tekrar görüşmemiz gerektiğini kesinlikle ima etmedim. Sen iflah olmazsın!

Hem David'le benim hakkımda çok özel sorular sormuşsun. Herhangi birini sana anlatamam! Ama sanırım asıl sormak istediğin, Del'deki o gece yaşadıklarımızın David'le yaşadıklarımla aynı olup olmadığı.

Ve cevabım hayır.

Sen içimde, daha önce dokunulduğunu hiç sanmadığım bir şeyi ateşledin. İstediğimi bile bilmediğim bir şeyi.

Sana bunu yazmak, bunu itiraf etmek bile bana bir şeyler yapıyor.

Öpüyorum,

Janet

30 Eylül 1976
Carlsbad, Kaliforniya

Ken,

Beni aradığına inanamıyorum! Telefon numaramı nereden buldun onu da bilmiyorum. Ama yine de sen olduğunu anladığımda kalbim duracak gibi oldu. Öylece mutfakta dikilirken sadece sesini tekrar duymak bile başımı döndürdü.

Sende aklımı böyle kurcalayan ve beni bırakmayan ne var? Kilometrelerce ötede olmana ve bana yalnız bir gece dokunmana rağmen ellerini üzerimde hissedebiliyorum. Bana daha önce kimsenin yapmadığı şeyler yaptın. Tekrar ihtiyacım olan şeyler.

Sanırım bu benim evet deme şeklim. Hotel del Coronado'ya tekrar gelmenin bir yolunu bulacağım – bana zamanı söyle yeter.

Öpüyorum,

Janet

20 Kasım 1976
Carlsbad, Kaliforniya

K,

Biz ne yapıyoruz? Ben kocamı bırakamam ve sen de karını öylece terk edemezsin; bu şekilde devam edersek, korkarım herkese zarar vereceğiz.

Bir seferlik ya da iki seferlik (ya da bir gecede dört seferlik!) bir şey olsa tamamdı. Fakat artık kontrolden çıktığından endişeleniyorum. Şehre arkadaşlarım gelmiş ya da bir saatlik mesafede doktor randevum varmış gibi yapmaya devam edemem.

Bitirmemiz gerekmiyor mu sence de? Birbirimizi unutmalıyız.

Değil mi?

Sevgiler,

Janet

14 Aralık 1976
Carlsbad, Kaliforniya

K,

Uyandığımda aklıma ilk sen geliyorsun ve yatmadan önce en son seni düşünüyorum. Artık kocamı öpmek bile bana zor geliyor. Geçen gün bana yaklaşmaya çalıştı ve istemeden ürperdim. Ona değer vermiyor değilim ama kalbim onda değil.

Kalbim senin ellerinde, Ken. Bedenim sana ait.

Birlikte daha çok zaman geçirmek için plan yapmaya hazırım. Sadece bir öğleden sonra ya da gece için değil, doğru düzgün zaman.

Ocak ortası ayarlayabilir misin?

Her yıl, ben kız arkadaşlarımla bir yerlere gidebileyim diye kayınvalidem çocuklara bakmaya gelir. 14-17 Ocak için anlaşmıştık. Aileme, arkadaşlarımla gideceğimi söylesem ama onun yerine bir yerlerde seninle buluşsak, kaçabilir misin?

Öpüyorum,

Janet

Not: Geçen gün bankada Simon&Garfunkel çaldığını duydum ve bornozunla dans edişini düşündüm. Sıranın ortasında gülmeye başladım. Çocuklarım delirdiğimi düşündüler. Sanırım beni biraz çıldırtıyorsun.

18 Ocak 1977
Carlsbad, Kaliforniya

K,

Sana âşık oluyorum. Bunu sana dün, sen bana söylediğinde söylemeliydim ama seni sevmenin hayatıma, aileme yapacaklarından korktum. Oysa bu doğru. Tabii ki öyle.

Tıraş losyonunun kokusunu seviyorum. Bana ihtiyacın varmış gibi oluşunu, sanki bana sarılmazsan ölecekmişsin gibi duruşunu seviyorum. Hamburger sipariş verirken daima peyniri yanına koymalarını istemeni seviyorum. Bunu daha önce hiç duymamıştım!

Geçtiğimiz birkaç gün, sana gitgide daha da âşık olmamı sağlayan bir sürü anıyla dolu.

Bornozlarımızla yatağa uzanıp french toast yemeyi sevdim. Balkonda seninle gazete okumayı sevdim. Yıllardır bende olan eski püskü bir zarf elbise ve canı çıkmış, diz hizasında çizmelerle karşında dururken bana kendimi böylesine güzel hissettirmeni sevdim.

Seni orada bırakmak canımı çok yaktı. Eve dönmek istemedim. Seninleyken olduğum kadın olmayı seviyorum. Dünyadaki her şey heyecan vericiymiş, her şeyi yapmak kolay ve eğlenceliymiş gibi hissediyorum.

Seninleyken, her şey mümkün. Evdeyken, sürekli çocuklarımı ya da bir şeyi almaya gücümüzün yetip yetmeyeceğini ya da kocamın ailesinin ne hissedeceğini düşünüyorum. Bir günde

yapılması gereken çok şey var ve hiçbiri benim için değil, hiçbiri benim istediğim şeyler değil. Fakat şimdi her şeyi gözden geçirirken seni düşünüyorum. Seninle baş başayken olduğum kadını düşünüyorum. Seninleyken kendimden keyif alıyorum. Ne istersem onu yapıyorum. Seninle beraber olduğumuz zamanlarda kaygısızca yaşıyorum.

Sen yalnızca benim içinsin.

Sanki ben etrafımda sert bir kabukla yaşıyormuşum da sen onu kırınca düşmüş gibi. Tekrar canlıyım.

Seni bu yüzden seviyorum. Ve bunu bilmene ihtiyacım vardı.

Öpüyorum,

Janet

15 Şubat 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Sevgili Carrie,

Mektupları gönderdiğin için teşekkür ederim. Senin gönderip göndermemeye karar verirken yaşadığın tereddüt, benim onları okuma konusunda hislerime de uyuyor. Keşke okumasaydım ama yapmak zorunda olduğumu biliyorum.

Kocanla paylaştıkları şeyleri düşünmek dahi içimi bitmez bir öfkeyle kavuruyor. Onları bir otel odasında beraber düşünmek içimi öyle yakıyor ki yığılıp kalabilirim.

Dün, Sevgililer Günü'nde, Janet telefonla konuşmak için yatak odasına geçti. Ne yaptığı konusunda fikrim yokmuş gibi davrandım. Ama o daha geri bile gelmeden öyle sinirlendim ki kiler kapısında yumruğumla bir delik açtım ve kazayla olmuş gibi yaptım. Beni tanımıyorsun ama daha önce ömrümde hiçbir şeyi yumruklamamıştım. Örümcekleri bile öldürürmüş gibi yapar, sonra da onları kavanoza girsinler diye ikna edip dışarı atarım. Bunu lütfen Janet'a söyleme. Zaten söylemezsin de. Sanırım bu da benim sırrım, değil mi? Göründüğüm gibi bir adam sayılmam ve o da kesinlikle olduğunu düşündüğüm kadın değil.

Onunla hâlâ yüzleşmediğim için zayıf mıyım? Birbirimize geri alamayacağımız şeyler söylememizden korkuyorum. Çocuklarımız için korkuyorum. Ucuz bir

apartmanda yaşayan o babalardan olmak istemiyorum. Çocukları o alır. Ya kocanla olabilmek için çocukları da alıp L.A.'den taşınırsa?

Ama bir yandan da onun yanında kalıp bir yalanı yaşamaya ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. Tüm bunları daha ne kadar içimde tutabilirim?

Bununla nasıl yaşayabildiğini, günlerini nasıl geçirdiğini anlat bana. Bunu tek başıma yapamam. Atlatabileceğimi sanmıyorum. Lütfen, Carrie, bunu nasıl yapacağımı söyle bana.

Senin,

David

16 Şubat 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Sevgili Carrie,

Bir önceki mektubum için özür dilerim. Aklımı kaçırmak üzereydim. Bunu atlatmam için bana yardım edemeyeceğini biliyorum. Manyağın teki olduğumu sandığından eminim.

Çaresizce sana yazdığım için çok üzgünüm.

Senin,

David

22 Şubat 1977
Encino, Kaliforniya

Sevgili David,

Özür dilemen gereken hiçbir şey yok. Dinlemeye daima hazırım. Ayrıca mektupların içimi çok rahatlattı. Bu durumun karşılıklı olduğunu düşünebilirsin.

Karınla yüzleşmediğin için zayıf olduğunu düşünmüyorum. Senin de bildiğin üzere, ben de kocamla henüz yüzleşmemeye karar vermiştim. Bu durumun kendi kendine gitme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum hâlâ. Öyle olursa, oluruna bıraktığımız için mutlu oluruz.

Fakat böyle bir umudum olmasaydı da aslında onunla hemen yüzleşebileceğimi pek sanmıyorum. Genellikle, bir konuda tam olarak ne hissettiğimden emin olmadan onunla konuşmamayı tercih ederim. Ken'in her tartışmayı kazanmasını sağlayan sinir bozucu bir yöntemi var. O çok zeki ve ikna edicidir, öyle ki bazen konuşmanın ortasında ona niye kızgın olduğumu unuturum. Yani bu durum nereye giderse gitsin, tam olarak ne söylemek istediğime karar verene kadar bu konuyu onunla ya da bir başkasıyla konuşmayacağım.

Ki bu çok karmaşık. Oldukça bariz nedenlerle.

Benim durumum seninkinden farklı. Bizim çocuğumuz yok. (Yıllardır deniyoruz ama şimdiye kadar hamile kalamadım.) Yani sanırım benim korkularım başka.

Ken'le neredeyse on yıl önce evlendim. Onsuz bir hayatı düşünemiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilemem. Bildiğim her şeyi kaybetmekten korkuyorum.

Bu konudan kimseye bahsedemeyeceğimi düşünüyorum çünkü eğer onu terk etmek istemezsem, durumu kimse bilmemeli.

Demek istediğim, bu işte tek başımayım, David.

Sen hariç. Yaşadığım durumu tamamen anlayan tek kişi sensin. Ve umarım ben de senin için aynı kişiyimdir. Biz yalnız değiliz. En azından birbirimizi tanıyoruz. Bu epey ezik bir teselli ödülü ama sana uyarsa bana da uyar.

Soruna cevap vermem gerekirse, günlerimi şöyle geçiriyorum: Yalnız olduğum her an, nasıl bir gelecek istediğimi soruyorum kendime. Olanları düşünmek yerine, günün birinde ve mümkünse yakın bir zamanda beni neyin mutlu edeceğini düşünüyorum.

Örneğin, biz hâlâ bebek sahibi olmaya çalışıyoruz. Geçen her ay sanki yeni bir fırsat, en azından yeni bir başlangıç gibi geliyor. Tüm bu çabalama pek kolay değildi, özellikle de şimdi hiç değil. Son zamanlarda, ikimiz için de heyecanlanabilmek için kendimin başka bir versiyonuna dönüşmem gerekiyor sanki. Ama yine de yapıyorum çünkü umduğum geleceğe inanıyorum: Seçtiğim adamla bir aile.

Önümdeki daha iyi zamanları düşünmeye çalışıyorum - geçmişi ya da şimdiyi değil de, daha parlak bir geleceği.

Bu belki sana da yardım eder.

İyi dileklerimle,

Carrie

26 Şubat 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Sevgili Carrie,

Tavsiyen oldukça işe yaradı. Geçen akşam yemekte Janet sofraya bezelye ve rosto getirdiğinde, ona gerçekten şaşkınlıkla baktım. Aynı anda iki kişiyle birden olmayı nasıl başarıyor? Başka neler yapabileceğini düşünmek canımı yakıyor. Ona dik dik bakmış olmalıyım ki gözlerimin önünde parmaklarını şıklatıp, "David! Tuzu uzat, lütfen," dedi.

Sanki üç kafam varmış gibi bana bakan oğullarıma baktım. Sonra düşüncelerimi yönlendirmeye karar verdim, tıpkı dediğin gibi.

En büyük oğlum Michael'ın beş sene sonra liseden mezun olacağını düşündüm. Daha küçük üç oğlumuz Sam, Andy ve Brian'la birlikte Janet'la benim seyircilerin arasında olduğumuzu hayal ettim. Michael sahnede ilerlerken beşimizin onu alkışladığımızı düşündüm. Ve Janet'a güven ve mutlulukla baktığımı.

Bu geleceğin artık mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Fakat öyle olduğunu ummak zorundayım çünkü diğer gelecekte, ben ailemden birkaç sıra ileride oturuyorum ve yerimi başka bir adam almış... Buna dayanamam.

O nedenle, ne yapacağıma karar verene kadar şimdilik iyi geleceği düşünmeye devam edeceğim.

Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seni sadece kâğıt üzerinde bir el yazısı olarak tanıyorum ama yine de en yakın arkadaşım sen olabilirsin.

Bana kendin hakkında, hayatın hakkında daha fazlasını anlat. Tıpkı senin benim için yaptığın gibi, ben de seni memnuniyetle dinlerim.

Senin,

David

4 Mart 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Hiç hayatın ellerinden kayıp gidiyormuş gibi hissettiğin oluyor mu?

Son zamanlarda tüm hayatım, hani cumartesi saate bakarsın da saat çoktan dört buçuk olmuştur, tıpkı öyle hissettiriyor.

Bu hâle nasıl geldiğimi anlayamıyorum.

Ken'le tanıştığımızda on dokuz yaşındaydım. Boston Üniversitesi'nde ikinci sınıfa geçmiştim. Öğretmen olmak üzere eğitim görüyordum. Dürüst olmam gerekirse, neden öğretmenlik okuduğumdan emin değilim. Herkes böyle yapıyor diye düşünmüştüm.

Ken'le, yüksek lisanstan bir arkadaşımın partisinde tanıştım. Tıp fakültesinde son sınıfı bitirmek üzereydi. Beni Isabella Stewart Gardner Müzesi'ndeki bir sergiye götürmeyi teklif etti ve ben de kabul ettim. Serginin ne olduğunu hatırlamıyorum ama birkaç hafta önce gördüğüm hâlde görmemişim gibi davrandığımı hatırlıyorum. Neleri hatırladığımız gerçekten çok ilginç.

Her neyse, Ken'e hemen kapıldım. Çok özgüvenliydi. O zamanlar ben kim olduğumu pek de bilmiyordum ama o kesinlikle kendinden emindi. Ben yirmi bir yaşındayken Boston'da evlendik. Sanırım sana söylemiştim, ailem bu birleşmeden çok da memnun değildi. Biraz daha bekâr kalmam, hayattaki yolumu tek başıma bulmaya çalışmam

gerektiğini düşünüyorlardı. Benim neslimdeki bir kadın olarak, onlara göre çok daha fazla fırsatım olduğunu söylerdi annem. O bu fırsatlara sahip olsa ne yapacaksa, ben de öyle yapmak zorundaymışım gibi davranırdı.

Fakat açıkçası, ben sadece hâli vakti yerinde, nazik bir adamla evlenip çocuk sahibi olmak istiyordum. Sanırım pek de kadın hareketleri öncüsü değilim.

Ken, Şikago'da bir asistanlık programına kabul edilince okulu bıraktım. Orada birkaç yıl yaşadık ve sonra UCLA'den bir burs alınca Los Angeles'a taşındık.

Artık yerleştiğimize göre her an okula dönebilirim diye düşünüyordum. Fakat Ken benim evde kalıp tüm enerjimi hamile kalmaya vermemi istediği konusunda gayet açıktı. Eğer evde ve rahatken olmuyorsa, sürekli evin dışındayken olmayacağı kesindi.

Ne kadar doğruydu bilmiyorum ama bir doktorla tartışmak pek de kolay değildi.

Böylece ben de günlerimi evle ilgilenerek, Ken'in iş arkadaşları ve onların eşleri için yemekli partiler düzenleyerek ve on dakikalık mesafedeki yeni evine taşınan annesinin yerleşmesine yardım ederek geçiriyordum. "Bir şeylere yardım etmek" için buraya taşındığını söylüyordu. Bugün yarın bir torun gelmesini beklediğinden şüpheleniyordum. "Çok zayıf" olduğuma dair yorumlar yapmaya başlamıştı.

İşlerin böyle gitmemesi gerekiyordu.

İyi dileklerimle,

Carrie

9 Mart 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Ben hep hayatım ellerimden kayıp gidiyormuş gibi hissediyorum.

Otuzlarımın ortalarına geldiğimde maddi açıdan güvende olacağımı düşünürdüm. Fakat daha fazla para kazanabilmek için kızlar saha hokeyi ve basketbol takımlarına koçluk yapan bir lise biyoloji öğretmeniyim. Saha hokeyi ya da basketbol hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. En azından araba sürmeyi bildiğim düşünülürse, bu listeye bir de sürücü kursu eklemeyi düşünüyorum.

Öğrencilerim bana Bay Mayer diye hitap etmeliler tabii ki ama arkamdan Bay Grayer* dediklerini duyuyorum. Otuz yedi yaşımda saçlarım tamamen kırlaşmıştı bile. Hep o güzel yaşlanan adamlardan olmak isterdim. Hani kadınlar yaşlı erkekleri çekici bulduklarından bahsederler ya? Gençliğimde öyle çok da çekici değilsem de zamanla kıvama gelirim diye düşünüyordum. Fakat korkarım ki otuzlarımın ortasında bana büyüyen göbeğim, ağrıyan sırtım ve kürekkemiklerimin arasındaki hiç geçmeyen sancı eşlik ediyor.

Kendi karımı bile artık tanımadığımı hissettiğimden bahsetmiyorum bile.

---

* (İng.) Kır saçlı –*yhn*

Janet'la etkileşime girdikçe, birbirimizden nasıl da koptuğumuzu görüyorum. Onun bir konuda yalan söylediğini anlamak sanki ikimizin de küçük şeyler hakkında ne kadar sık yalan söylediğini fark etmeme neden oldu.

Bir ilişki yaşıyor ama bu konuda yalan söylüyor; aynı zamanda, ondan gazete aboneliğini iptal etmesini istediğimde o konuda da yalan söylüyor. Sanki komodinin altında gazetelerin biriktiğini fark etmeyecekmişim gibi.

Gerçi ben de böyle şeyler yapıyorum. Para hakkındaki endişelerimden ya da en büyük çocuğumuza karşı çok rahat davrandığı gerçeğinden bahsetmiyorum.

Yalan söylemek, gerçeği söylemekten çok daha kolay hâle gelmiş. İşlerin ne zaman bu kadar zorlaştığını hatırlayamıyorum. Fakat hayat yıllardır, sadece kafamızı suyun üstünde tutmaktan ibaret.

Paramız yetmiyor. Janet bunu biliyor, ben de biliyorum ve o sadece bu konudan konuşmak isterken ben bundan bahsetmekten nefret ediyorum. O kadar ortada ki diğer her şeyi gölgede bırakıyor.

Janet'la tanıştığım zamanlarda, yolda bulduğum penileri toplama alışkanlığım vardı. Penileri hep sevmişimdir. Bakır ışıltılarını severim. Ama Janet'in yanındayken peni toplamayı bıraktım çünkü bunu para için yaptığımı düşüneceğinden korktum. Buralarda işler bu kadar kötü.

Janet bir işe girebileceğini söyleyip duruyor ve bunu önerdiğinde gözlerindeki bakışı görebiliyorum. Tamamen hayal kırıklığı. Geçimimizi sağlayamadığım için bu duruma düştüğünü hissettiği çok bariz. Beni suçluyor. Doğru düzgün yapamadığım bir şey için bana muhtaç olmaktan nefret ettiğini söylüyor bazen.

Kontrolün kendisinde olmasını tercih edermiş. Ne zaman böyle dese beni etkiliyor. Doğru düzgün bir maaşım olduğunu ona açıklamaya çalıştım. İyi bir işim olduğunu. Ama sorun şu ki çocuklar pahalı.

Çocuk istemenin evliliğiniz için bir sınav olduğunu biliyorum. Yarattığı acıyı tahayyül bile edemiyorum. Gerçek şu ki benim evliliğimi sınayan da çocuk sahibi olmak oldu. Andy ve Brian'a hamile kaldığında onu arzulamayı benzer biçimde bıraktım. İlk ikisi planlı olsa da ikizler öyle değildi. Onlar bize tamamen sürpriz oldu. Ben ilk ikisiyle çoktan yorulmuş ve peni toplamaya başlamıştım. Gerçi küçük çocuklarımın beni nasıl mutlu ettiklerini anlatamam. En büyük çocuğum Michael şaşırtıcı derecede inatçıdır ve Sam de neredeyse herkesi büyüler. Ancak Andy ve Brian'ın dünyaya karşı bir merakı ve hiç beklemediğim bir bağları var. Oğullarımdan biri dahi olmadan hayatımı hayal bile edemiyorum. Fakat ikizlerin yaratığı şoktan beri Janet'la yakınlaşmak beni geriyor. Sanki sorumluluğunu üstleneceğim daha fazla insan istiyormuşum gibi geliyor.

Bu, onu eskiden nasıl gördüğümü bana unutturdu.

Ve kocanın onu o şekilde gördüğünü bilmek, eh, hiç kolay değildi.

Bir gecede kaç kere yattıklarının üstü kapalı geçmesi bile beni iğne ucu kadar küçük hissettirdi.

Bazen düşünüyorum da, bunun getirdiği özgüvensizlik işin en zor kısmı. Sen de böyle hissediyor musun?

Senin,

David

14 Mart 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Hiç özgüvensiz hissediyor muyum? Ah, Tanrım. Ne kadar vaktin var?

Kocamın beni karın için terk edeceğinden ve dımdızlak ortada kalacağımdan korkuyorum. Özgeçmişinde sekreterlik bile yazmayan, otuz yaşında, bekâr, çocuksuz. Maskara olurum.

Bana ait hiçbir şeyim yok, yaşadığımı gösteren hiçbir şey. Tek yaptığım bir doktorla evlenmek oldu.

Asla yeterli olmayacağıma dair kalbime çöken o ağır hissin altında sıklıkla eziliyorum. Kusurluyum ve aklı başında her erkeğin beni terk etmeye hakkı var. Hangi adam, kendisine bir çocuk dahi veremeyen bir kadını ister?

Ken'le ne kadar denersek deneyelim hamile kalamadım. İkimizi de öyle çok kez hayal kırıklığına uğrattım ki artık bütün bir insan gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak bile benim için çok zor. Doktor neden hamile kalamadığımı kesin olarak söyleyemiyor ama bende bir sorun olduğu bariz görünüyor. Ken'e test yapmanın büyük olasılıkla anlamsız olacağını bile söyledi. Sorun çoğunlukla kadında olurmuş. Eksik olduğuma dair başka nasıl bir kanıta ihtiyacım var?

Karının nasıl biri olduğunu düşündüğümde, onu benim olmadığım her şey olarak gözümde

canlandırıyorum. Dört çocuk, kazayla ikizler! Çok kadınsı, çok güzel, çok mükemmel olmalı.

Kocamın karına baktığında gerçek bir kadın gördüğünü düşünüyorum. Ve inşa ettiğim bu hayatı, ona istediklerini verebilecek bir kadına kaptıracağımdan korkuyorum.

İşte.

Söyledim. Ya da bu durumda, yazdım.

Kalbimin en çirkin, en acınası yerinden.

İyi dileklerimle,

Carrie

18 Mart 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Yemin ederim ki senin kalbinde çirkinliğin zerresi yok. Ayrıca atlattığın bunca şeyi ve üzerinde nasıl da yük olduklarını duyduğuma çok üzüldüm.

Seni bu şeyler hakkında rahatlatmak isterken buldum kendimi. Öğle yemeği için buluşmamızı önersem çok mu çılgınca olur? Belki ikimizin ortasında bir yerde? Eğer senin kaçabileceğin bir gün varsa, ikinci dersten sonra işten çıkabilirim.

Hiçbir şey için olmasa da, bu ismi sonunda bir yüzle eşleştirebilmek güzel olurdu.

Bunları söyleyince fark ettim ki, iyi bir fikirle korkunç olan arasında çok ince bir çizgi var. Yani bu öneriyi dile getirerek bile o sınırı geçtiysem, bunu anlarım.

Senin,
David

23 Mart 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Aslında sorduğuna çok sevindim. Öğle yemeği güzel olur.

Gelecek çarşamba ayın otuzunda, on iki otuzda Laguna'daki Victor Hugo Inn'e ne dersin? Kendi adıma rezervasyon yaptıracağım ama ne olur ne olmaz: 1.75 boyunda, kahverengi uzun saçlı, kahverengi gözlüyüm ve tel çerçeveli gözlük takıyorum.

Eğer gerçekten ne yapacağını bilemezsen, gergince Arnold Palmer içen, sivri dirsekleri olan leylek gibi kadına bakın.

Yakında görüşürüz,

Carrie

4 Nisan 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Geçen haftaki öğle yemeği için çok teşekkür ederim.

Komik ama yemek salonuna girdiğin anda sen olduğunu anlamıştım. Sanırım saçın sayesinde. Bana gri olduğunu söylemiştin ama kendine fazla yüklenmişsin. Hâlâ kır bir görüntüsü var, özellikle de yanlardaki koyuluklarla. Gayet yakışıyor. Doğrusu ilk düşüncem şuydu: *Kendine hiç hakkını vermiyor.*

Oturduğunda, sanırım sana bir süre öylece baktım. Açıkçası tüm bu olanlar biraz kafa karıştırıcı. Seni çok iyi tanıyormuşum gibi hissettim, hem de daha sadece şöyle bir bakmışken.

Birkaç saat uzakta, yüzünü bilmediğim biriyken sana bir şeyler anlatmanın çok kolay oluşunu seviyordum. Seninle buluşmadan hemen önce, yemeğin ardından seninle artık o kadar rahat olamayacağıma dair endişelenmeye başlamıştım. Fakat tam tersi oldu. Başından beri sırlarımı açtığım kişinin sen olduğunu öğrenmek içimi daha da rahatlattı.

Küçük, basit bir şey söylemek için lafı çok dolandırdım sanırım: Teşekkürler, David, böylesine mükemmel bir arkadaş olduğun için.

İyi dileklerimle,

Carrie

7 Nisan 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

O zevk bana ait.

Son zamanlarda kafam fena hâlde bulanık. Ama güzel bir kadınla Dodgers ve Padres'in çeşitli özellikleri hakkında konuşmak, her erkeğin başındaki en kara bulutları bile dağıtacaktır eminim. Ek olarak, karımdan bahsettiğimde de dert ortağım olduğun düşünülürse, eh, bu anlaşmada kârlı çıkan tarafın ben olduğumdan eminim.

Buna fazla bel bağlamadan önce sana bir şey söylemek istiyorum. Yazışmaya başlamamızın esas sebebinin, kocanın yazığı mektupları bulmak istemen olduğunu biliyorum.

Eh, pazar günü dört tane buldum.

Mutfakta, Janet'ın yemek kitaplarından birinin içinde, katlanıp çikolatalı pudingle çikolatalı mus tarifinin arasına konmuşlardı.

Janet soğuk algınlığıyla boğuşuyordu ve erken yatmıştı, bu yüzden çocuklara akşam yemeğini ben hazırladım. Izgarada biftek ve hazır patates kızartması. Tam bir baba-lezzeti olduğu konusunda seni temin ederim.

Ama Andy tatlı isteyince, yemek kitaplarını karıştırıp herhangi bir tatlı için yeterli malzememiz olup olmadığına baktım. Çilek ve kremşanti hazırlamaya

karar verdim. Çilekleri kesip üzerine şeker eklediğinde onların "marmelatlaştığını" biliyor muydun? Çilek marmeladı servis edebildiğim için kendimi çok başarılı hissediyordum.

Neyse, mektupları okudum ve sen daha en başında onları istediğin için okulda fotokopilerini çektim. Ama sormak zorundayım: Onları gerçekten okumak istiyor musun?

Janet'ın mektuplarını okumak katlanılmazdı. Elimden seni uyarmaktan başka bir şey gelmez.

Ama ne karar verirsen ver saygı duyuyorum.

Senin,

David

12 Nisan 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Lütfen onları mümkün olduğunca çabuk gönder.
İyi dileklerimle,
Carrie

Not: Kremşanti ve kırmızı meyveler -marmelat olsun olmasın- benim favori tatlımdır. Kulağa, oğulların için çok güzel bir yemek hazırlamışsın gibi geliyor.

15 Nisan 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Kopyalar ekte. Sanırım eşlerimiz birbirini bizim düşündüğümüzden çok daha uzun süredir tanıyor. Sadece buna kendini hazırlamanı istedim.

Senin,

David

10 Eylül 1976
Los Angeles, Kaliforniya

Janet, Janet, Janet,

Bizim sadece tek seferlik bir şey olmamızın mümkün olmadığını bilmelisin. Biz insanın karşısına hayatta-bir-kere-çıkacak âşıklarız.

Tanıştığımız günden beri beni düşünmediğini söyleyebilir misin? Kollarımda olmanın nasıl bir şey olacağını hiç merak etmediğini? Bana gelince, seni hissetmenin nasıl bir şey olacağını daha ilk gördüğüm andan beri o kadar çok hayal ettim ki.

Üç yıl önce o gece seni restoranın diğer ucunda gördüğümde, daha önce hiç bu kadar canlı bir kadın görmediğim hissiyle çarpılmıştım. Gözlerin öyle parlak, gülüşün öyle kocamandı ki. Zihnimde tek bir şey belirdi: *Hayat dolu.*

Tuvaletlerin orada rastlaştığımızda gözlerimi senden alamadım. Tanışırken elimi birazcık daha uzun tuttun ve hafifçe göğsüme dokundun. Parmağında yüzük olduğunu, başka bir adamın seni çoktan kaptığını gördüm.

Ne dediğimi hatırladığını da biliyorum. "Belki de bir başka hayatta karşılaşırız," dedim sana.

Sonra elini öptüm. Ve gittim.

Arabamı Los Angeles'a sürüp karıma ve buradaki işime döndüm. Ve seni düşündüm. Seni çok sık düşündüm. Bir hayal gibiydin, bir serap gibi.

Ama gerçektin. Fazlasıyla gerçek.

San Diego'ya sonraki gelişimde seni yine görüşümün tesadüf olduğunu söyleyemezsin bana.

Orada, otelimin lobisinde, o enerjik ve güzel kahkahayı duyup kafamı kaldırdım ve işte oradaydın. Bir başka hayattaki kadınım.

Bu, kader olmalıydı.

Bu yüzden sana teslim oldum. Ve sanırım sen de bana bu yüzden teslim oldun.

Aynı zamanda aynı yerde olmaya yazgılıydık. Ve inanıyorum ki bunu sen de biliyorsun ve bu yüzden bana yazdın.

Tekrar görüşmek için yeni bir plan yapmalıyız. Yakında.

Söyle bana, kocan sana benim hissettirdiklerimi hissettirebiliyor mu? Sana benim gibi dokunabiliyor mu? Yan odadaki insanların şikâyet edeceği kadar çığlık attırabiliyor mu sana? Çünkü ben yapabiliyorum. Sana bunları nasıl yapabileceğimi biliyorum.

Bana yaz. Benimle buluşacağını söyle.

Sevgiler,

Ken

23 Eylül 1976
Los Angeles, Kaliforniya

Benim Tatlı Janet'ım,

Birbirimizin içinde bir şeyleri ateşledik. Seni tekrar görmem lazım. Benimle görüşeceğini söyle. Sana gelmenin bir yolunu bulurum.

Dünyam siyah-beyaz ve bütün renkler sende.

Sevgiler,

Ken

4 Ekim 1976
Los Angeles, Kaliforniya

Benim Tatlı Janet'ım,

Aradığım için özür dilerim. Sesini duyduğumda, önce sana sormadan seni evden aramamam gerektiğini fark ettim. Tekrar yeniyetme delikanlılar gibi hissettiğimi kabul etmem lazım. Ve tıpkı o zamanlar yaptığım gibi aptalca davranıyorum.

Öyle uzun zamandır bu şekilde hissetmedim ki kapıldım gidiyorum.

Ve işte, benim tatlı Janet'ım, senin de böyle hissettiğini duyduğum için çok mutluyum.

Haftaya otelimizde bir oda ayırttım. Perşembe, ayın on dördü için.

Geçireceğimiz o gece için çok sevinçliyim. Yakında kollarımda olacağını bilmek bana dayanma gücü veriyor.

Sevgiler,

Ken

12 Kasım 1976
Los Angeles, Kaliforniya

Benim Tatlı Janet'ım,

Sana muhtacım. Seni haftada bir kez görmek yetmez oldu.

Gülüşüne muhtacım, sana bakıp da gözlerinin nasıl parladığını görmeye. Hassas ve kadınsı vücudunun yanımda olmasına muhtacım.

Seni tüm kalbimle özlüyorum. Ve ne zaman buna daha fazla katlanamayacağımı düşünsem, seni kucaklayıp yatağa götürmenin nasıl hissettirdiğini ve nasıl da sadece benim için var olduğunu düşünüyorum. Nasıl da yalnız senin için var olduğumu.

Daha önce hiç âşık olmamışım. Eğer aşk denilen şey buysa.

Perşembe sabah onda görüşürüz. Seni kollarıma almak için sabırsızlanıyorum.

Sevgiler,

Senin Ken'in

21 Nisan 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Oralarda hava hiç değişiyor mu? Değiştiğini hayal edemiyorum. Buralarda hiçbir şey değişmiyor. Mevsimler yok.

Boston'da yaşarken, nisan en sevdiğim aydı. Eskiden sonbaharda yaprakların yeşilden sarıya, turuncuya ve kırmızıya dönüşünü izlerdim. Ve aralıktan hep nefret ederdim – o zaman dallarından düşerler ve bir daha dönmeyecek gibi görünürlerdi. Ama sonra nisan yine döner gelirdi; güneş yüzünü gösterir, yapraklar filizlenir ve hayat yeniden başlardı. Dünyadaki en zarif şeydi sanki.

Buralarda yapraklar düşmediğinden, nisan artık o kadar da heyecan verici değil. Bir şey döndüğünde çok mutlu olman için onun en başında gitmiş olması gerektiği düşüncesi beni hep sarsmıştır.

Peki ya o şey gider ve asla dönmezse? Kalbimin bitmek bilmez bir aralık ayına hapsolduğunu ve nisanın görünürlerde olmadığını söylesem çok mu klişe olur? Tabii ki öyle olur. Kalbini hava durumuyla alakalı bir şeylere benzeten kişi eziğin tekidir.

Mektupları gönderdiğin için teşekkür etmek maksatlı yazıyorum. Fakat bundan da öte, beni aradığın için teşekkür etmek için. Onları okuduktan sonra, oturma odamızda plakçaların yanına oturdum, Carly Simon çaldım ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Sonra Daisy Jones ve Carole

King'e geçtim. Havandaysan, hepsi ağlamak için birebir. Sonra *Blue*'yu koydum. Joni Mitchell dinler misin? Ben onu ne zaman dinlesem Ken rahatsız oluyor. Beni "fazla içli" yapıyormuş. Sanırım biraz duygusallaştırdığı doğru.

Gerçi düşünüyorum da, son zamanlarda duygusalı atlayıp doğruca acıklıya geçtim sanırım.

"Daha önce hiç âşık olmamışım. Eğer aşk denen şey buysa."

Ona böyle yazdığına inanamıyorum. Günler sonra bile bu cümlelerin tepemde tekrar tekrar yankılanıp durduğunu duyabiliyorum.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Dünyada yalnız, evliliğimde yalnız. Aşkta yalnız aslında. Beni hiç sevmediğini iddia eden bir adamla beraber.

Şaşırmalı mıyım? Artık bana bakmıyor bile. Bu ay bebek yapmayı deneyip denemeyeceğimizi ikimiz de sormaya kalkışmadık. Bana elini bile sürmeden bir ayın geçip gittiğini fark ettiğinden de şüpheliyim.

Yemin ederim, bazen sanki görünmez oluyorum. Ama açıkçası, David, bunu rahatlatıcı buluyorum. Onun bana gerçekten bakması fikrine bile katlanamıyorum. Onun görmesini istemediğim çok şey var.

Senin araman, şaşırtıcı ama büyüyü bozdu. Telefon çaldığında mutfak masasında oturuyor ve hâlâ ağlıyordum ve sana yemin ederim, daha açmadan bile o aramada özel bir şey olduğunu anlamıştım. (Ama eminim bu konuşan benim içli hâlim.)

Ama bırak da bir kez daha içli olayım: Arayanın sen olduğunu anladığım anda kendimi daha iyi hissettim.

Bana her şey düzelecek dediğin için teşekkür ederim. Bundan şimdilik ikimiz de emin değiliz, biliyorum ama birinin söylediğini duymak iyi geliyor.

Beni neşelendirmek konusunda harika bir iş çıkardın. Gözyaşlarım kahkahalarıma karıştı ve bu bir mucize. Yani gerçekten, David, çok teşekkür ederim.

Bazen, yatakta Ken'in yanında yatıp da uyku tutmadığında, kendimi iflah olmaz bir zavallı gibi hissediyorum. Öylesine sevilmemiş, öylesine önemsiz. Partide kimsenin dans etmek istemediği o kız gibi.

İşte oradayım, dünyanın kalanı dans etmeye devam ederken, umutsuzca seçilmeyi bekliyorum.

Fakat son zamanlarda, o anlarda seni düşündüğümü keşfettim.

Partide yalnız değilim. Bu sefil partide sen de varsın. Senin yanında duruyor olmak yüzümü gülümsetiyor.

İyi dileklerimle,

Carrie

26 Nisan 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Senin için hayatı biraz olsun kolaylaştırabildiğimi duyduğuma sevindim. Tanrı biliyor ya, sen de benim için her şeyi kolaylaştırıyorsun.

İşin aslı, o gün seni kontrol etmek için aradığım doğru ama aynı zamanda o sıcak sesini duymaya da ihtiyacım vardı. Benimle konuşmak isteyen birini aramaya. Bu hafta seninle birkaç kez telefonla konuşmuş olmak günlerimi aydınlattı. Ferahlığın kelime anlamısın.

Carrie Allsop, kimsenin dans etmeyi teklif etmediği kadın asla olamazsın.

Ne zaman kurtlarımızı dökmek istersek ben seninle dans ederim.

Neyse, bu cidden ezikçe oldu. İyice raydan çıkmadan yazmayı bırakıyorum.

Seni düşünen...

Senin,

David

Not: Kime benzediğini buldum. Carly Simon. Tam dilimin ucunda olduğunu söylemiştim ve sonunda buldum. Dün gece yatmaya giderken kafama dank etti.

Gülüşün ve gözlerin. Tıpkı Carly Simon gibi.

29 Nisan 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Öğle yemeği için tekrar buluşmak ilgini çeker mi? Çekici bir yemek arkadaşına hayır demem.

İyi dileklerimle,

Carrie

4 Mayıs 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Pazartesi, ayın dokuzu gibi kaçabilirim, tabii sana da uyarsa. Aynı saate, aynı yerde diyelim.

Senin,

David

10 Mayıs 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Çok güzel bir öğleden sonraydı. Biriyle zaman geçirmek ve onun seni gerçekten dinlediğini bilmek ne kadar harika sana anlatamam.

Ve markette seninle o eski albümler hakkında konuşmak da çok keyifliydi. Ve kitaplardan bahsetmek. (Bu sana *Looking for Mr. Goodbar*'ı okuman için hatırlatma. Ve tabii ki ben de *Ragtime*'ı okuyacağım. Her zaman sözüme sadık olmuşumdur.)

Bu kadar canlandırıcı sohbetler yapmak çok güzeldi. Ken bunlar hakkında benimle asla konuşmaz. Çoğunlukla sadece Carter'dan şikâyet eder ve yemek hazır mı diye sorar. Ona karşı çıkmadığım ya da balığı yakmadığım sürece pek fazla konuşmaz.

Ama seninle, nihayet konuşabildiğimi hissediyorum. Her şey hakkında konuşabilirim, ne olursa olsun. En son ne zaman bu kadar sakınmasız hissediğimi hatırlayamıyorum. Ya da belki de tasasız demeliyim.

Ve seni dinlemek de büyük keyifti. Böylesine gülmeyeli, birinin söyleyeceği şeyi öğrenmek için merakla dinlemeyeli çok olmuştu.

Son zamanlarda keyifli anlar bulmak zor, o yüzden seninle gülmeyi gerçekten değerli görüyorum.

İyi dileklerimle,

Carrie

13 Mayıs 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

"Son zamanlarda keyifli anlar bulmak zor, o yüzden seninle gülmeyi gerçekten değerli görüyorum." Tam da ağzımdan aldın.

Haftaya ne dersin? Cuma sana uyar mı? Aynı yerimizde?

Senin,

David

20 Mayıs 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Öğle yemeğinden eve dönerken yol boyu seni düşündüm. Sen tanıdığım en bilgili, kültürlü, akıllı kadınsın. Anlayışın ve nezaketin karşısında dilim tutuldu.

Oteldeki kaba kapı görevlisiyle olan durumu nasıl hallettiğini kafamda döndürüp duruyorum. Öyle ters biriyle nasıl da sabırla ve iyimserlikle konuştuğunu. Her şeye öyle bir saflıkla yaklaşıyorsun ki. Bunu nasıl yapıyorsun? Tüm bunların ortasında, içten kalbini nasıl koruyabiliyorsun?

Bazen benimkinin her an taşa dönebileceğini düşünüyorum ve ne zaman seni görsem yumuşuyorum, senin her adımda öfkeye karşı kibarlığı seçtiğini hatırlıyorum.

Yapabildiğim kadarıyla, senin gibi olmaya çalışıyorum.

Sen bir harikasın, Carrie Ann.

Tamamen senin,

David

25 Mayıs 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Tüm o nazik sözlerin için teşekkür ederim. Görünen o ki, sen beni tam da görülmek istediğim gibi görüyorsun. Bundan daha büyük bir armağan olamaz.

Tekrar ne zaman buluşabiliriz? Çarşamba, ayın birinde müsait misin? Son zamanlarda yazmak yetmiyor.

İyi dileklerimle,

Carrie

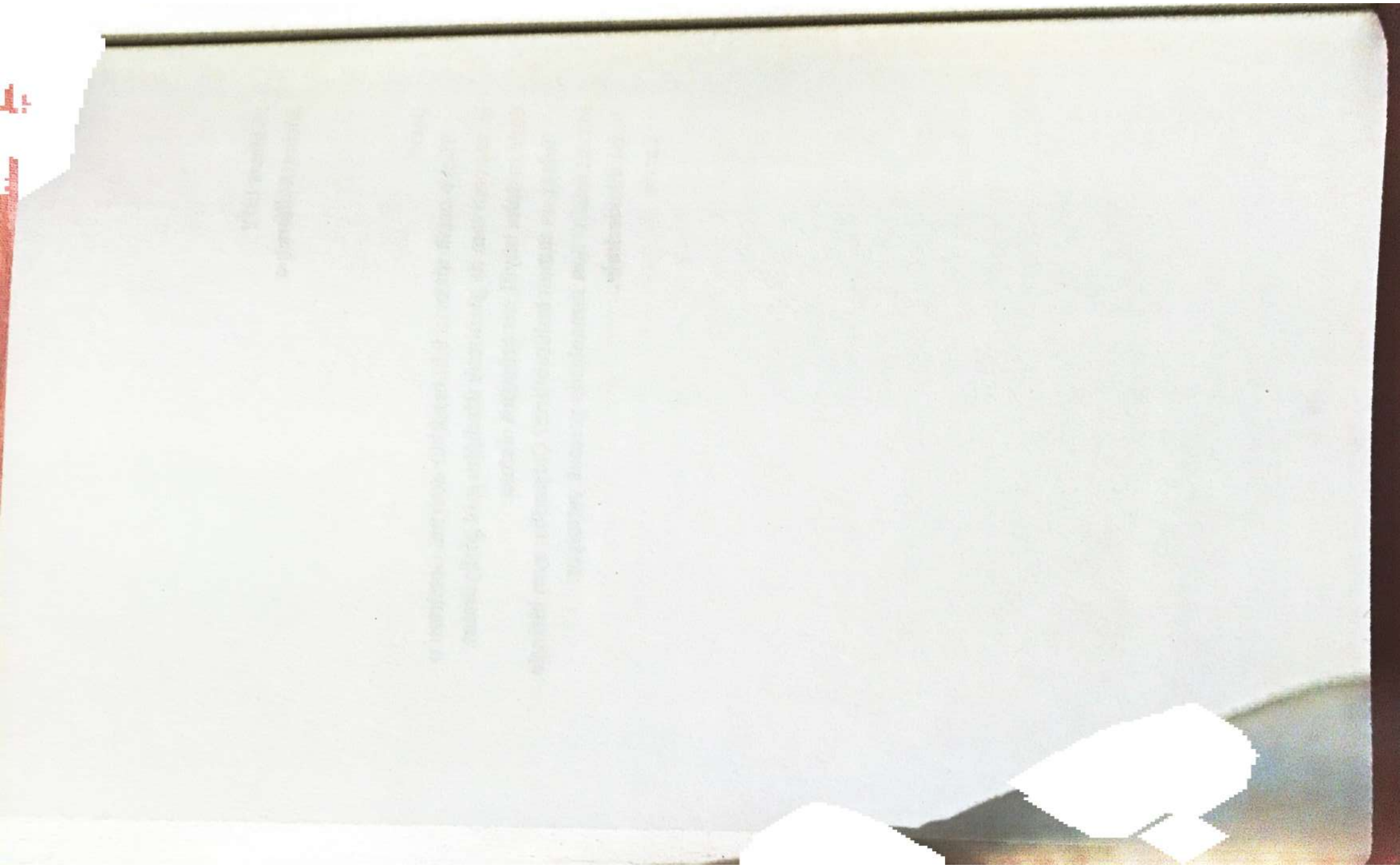

2 Haziran 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Dün gece yatakta uzanıyor, bir türlü uyuyamıyordum. Seni ve dün Janet'a iltifat etmeyi bıraktığını hissettiğin hakkında söylediklerini düşündüm.

Birden sana bir şey söylemem gerektiğini hissettim.

Sen bunu hak etmiyorsun. Sana yapılanları. Bazen hak edip etmediğini merak ettiğini biliyorum. Ona yeteri kadar ilgi göstermediğini, durumun karışık olduğunu söylerkenki hâlinden anlayabiliyorum. Tüm evlilikler karmaşıktır. Yetişkin hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da bu herhalde.

Taviz vermek normaldir, kalp kırıklığı sıradandır falan filan.

Ama sen iyi bir adamsın. Biliyorum çünkü kendi gözlerimle gördüm. Seni tanıyorum, David. Ve bunu hak etmediğini biliyorum. Sana deli divane olacak bir kadını hak ediyorsun.

Zeki ve azimlisin. Şahane bir babasın. Şefkatlisin. Zor günlerde küçük mutlulukları bulabilen türden bir adamsın. Hem centilmen hem saygılısın.

Senin gibi adamlar bu günlerde çok nadir.

Sen olağanüstüsün.

Ve kesinlikle bunu hak etmiyorsun.

Tüm sevgimle,

Carrie

6 Haziran 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Sen de bunu hak etmiyorsun. Hiçbir eksiğin yok; hayatta hangi engellere çarpmış olursan ol, neleri ancak çaba sarf ederek elde etmiş olursan ol. En ufak bir eksiğin bile yok. Umarım bunu sen de görebilirsin.

Sen, bir adamın bir kadından isteyebileceği her şeysin.

Tamamen senin,

David

10 Haziran 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Çok uzun zamandır, sanki herkesin gözünde hayal kırıklığıymışım gibi hissediyordum. Seçimlerim yüzünden ailemin gözünde. Ona veremediğim şey için kocamın gözünde.

Ve artık, birçok şekilde, kendi gözümde de. Bu olanlar karşısında yaptıklarım yüzünden.

Ben daha genç kızken, komşularımızdan Bay Weddington, karısını sekreteriyle aldatırken yakalanmıştı. Ve Bayan Weddington ona geri dönünce ne kadar tiksindiğimi hatırlıyorum.

Ne yaparsam yapayım, o kadının kocasının günahını affederek kendini neden bu kadar küçük düşürdüğünü anlayamamıştım.

Ve işte şimdi buradayım. Neredeyse aynı şeyi yapıyorum. Ve bu içimi karartmaya yetiyor.

Ama sonra sana bakıyorum. Ve dosdoğru bir adam görüyorum. Ve bu doğru adamın da aklı benim kadar karışmış, o da benim kadar zorlanıyor, seçimlerimi yargılamıyor ve bambaşka bir insan olmamı dilemiyor.

Ve bu da içimdeki hayal kırıklığı olma fikrini tamamen reddetsem mi diye düşünmem için yeterli.

Eğmek için her türlü sebebim olsa da, başımı dik tutmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Tüm sevgimle,

Carrie

15 Haziran 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Eğer sana gücünün ne kadar olağanüstü olduğunu gösterebilmişsem, borcumun sadece küçük bir kısmını ödeyebilmişim demektir. Devam edebilmemin yegâne sebebi sensin.

Adının dilimin ucuna ne kadar sık geldiğini, kendimi her gün kaç defa senin söylediğin bir şeyi düşünürken bulduğumu sana anlatabilsem keşke. Geçen gün işyerinden biri fıstık ezmesi hakkında konuşuyordu ve senin beni kızarmış ekmek üstünde krem peynir yemeye döndürdüğünden bahsetmemek için kendimi zor tuttum.

Hayatımı ne çok yönden aydınlattığına hâlâ inanamıyorum.

Bu aralar kalbimin diğer yarısı sensin, Carrie Ann.

Ve bunun için çok şanslıyım.

Tamamen senin,

David

18 Haziran 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Önceki gece telefonda bana, bu ihanetin sürmesine daha ne kadar izin vermeye niyetli olduğumu sordun.

Ken'in bana dönme planı olup olmadığını görmeyi beklediğimi söyledim. Ama söylemediğim şey şuydu -ki sanırım söylemeliydim- artık beklemek çok daha kolaylaştı. Tüm bu şeyi yaşarken yanımda artık sen varsın.

Fakat şimdi de bekleyecek pek bir şey kalmadı diye düşünmeye başladım.

Sana söylediğim gibi, Ken, Janet'ın mektuplarını çantasında tutmuyor artık. Ama geçenlerde, araç sigorta kartını yenilerken torpido gözünde bir taneye rastladım.

Mektubun bir kopyası ekte. Ama David, söyle bana - biz ne yapıyoruz? Planımız ne?

Sevgiler,

Carrie

30 Mayıs 1977
Carlsbad, Kaliforniya

K,

Katılıyorum. Sensiz daha fazla devam edemem. Ama bu hiç de kolay olmayacak. Eğer ciddiysek, kalıcı bir gelecek için planlar yapmalıyız. Düşünmemiz gereken ailelerimiz var! Hayatlarımız var. Orta yolu bulmamız gereken daha çok şey var.

Yani, evet, aşkım, kaçabilirim. Çocuklar bu sene 4 Temmuz'u Cataline'da ailemin yanında geçirecekler. David'e, Anaheim'daki kuzenime gideceğimi söylerim. Ama bunun yerine biz buluşuruz, Del'de ya da o bahsettiğin Newport Beach'teki yerde.

Ve bunun hayatlarımız için ne anlama geleceği ve sonunda tamamen nasıl beraber olacağımız hakkında konuşuruz.

Sevgiler,

J

22 Haziran 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Ne yaptığımızı bilmiyorum. Bunu kendime her gün soruyorum. Şu noktada, sanırım biraz aklımızı kaybettik. Benimkinin hepten uçtuğu kesin.

Onları durdurmaya çalışmalı mıyız? Olanlar hakkında yüzleşme zamanımız geldi mi? Bunun onları sadece birbirine daha da yaklaştıracağından korkuyorum. Ayırmaya çalışmak onları belki de daha da birleştirir. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama sana şunu söyleyebilirim ki çocuklarım Catalina'da ve karım da kocanla beraberken 4 Temmuz'u evde tek başıma geçirmek istemiyorum. Bu kulağa berbat geliyor. Ve bunu yapmayacağım.

Sanırım bizim mekânımızda geçireceğim. Bana eşlik edebilecek birini tanımıyorsundur, değil mi?

Tamamen senin,

David

25 Haziran 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Oteli arayıp odaları ayarlayacağım. Sen de bize maytap ve küçük bayraklar falan alırsın. Önümüzdeki hafta için olabildiğince kutlama havasında oluruz. Ve bizi bekleyen şeyi düşünmemek için elimizden geleni yaparız.

Sana uyar mı?

Sevgilerimle,

Carrie

29 Haziran 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Maytap işi halledildi. Cumartesi görüşürüz. Elimizden geleni yapmaya.

Tamamen senin,

David

5 Temmuz 1977
San Clemente, Kaliforniya

Carrie,

Şu an eve dönüş yolunda San Clemente'deki bir benzin istasyonundayım, üzerinde sahil kordonu olan bu kartpostalı gördüm ve sana göndermek zorundaydım. Daha demin ayrıldık ama şimdiden sesinin tonunu özledim, hindistancevizi gibi kokuşunu. Hindistancevizi gibi koktuğunu bilmediğine inanamıyorum!

Daha önce kimsenin saçlarını koklamamış oluşu kalbimi kırıyor.

Sen ilham vericisin. Ve yanındayken hissettiğim tek şey huzur.

Neyse, kıyı şeridine gelirsek. Bana seni hatırlattı çünkü sen de benim kıyımsın. Denizde kaybolmuştum ve sen göründün. Benim kıyım.

Sevgiler,

David

7 Temmuz 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Kartpostalın beni gülümsetti. Saçlarımda gezinen ellerini düşündükçe hâlâ kızarıyorum.

4 Temmuz için plan yaparken, hafta sonunun bitişine bu kadar üzüleceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Birbirimizi neşelendirmek için her şeyi yapacağımızı ama bunun imkânsız olduğunu göreceğimizi düşünmüştüm.

Ama kesinlikle öyle olmadı, değil mi? Bir şekilde, ne kadar absürt olsa da, gerçekten mutlu olacak bir şeyler bulduk, değil mi? Öyle anlar oldu ki, yemin ederim, neden orada olduğumuzu bile unutturdun bana.

Nasıl mutlu olunacağını hatırlamama yardım ettiğin için teşekkürler.

Sevgiler,

Carrie

12 Temmuz 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Asıl ben sana teşekkür etmeliyim. Evliliğimde ne olursa olsun her şeyi kaybetmediğimi hatırlattın bana. Dünyada hâlâ güzellikler var, beklenmedik mucizeler.

Her şey felaketle sonuçlanacakken, senin varlığın umut ışığı.

Sevgiler,

David

19 Temmuz 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Yetişkinlik hayatımın en büyük sürprizi sensin. Sana ilk mektubu yazarken böyle bir can yoldaşına ulaşacağımı aklımın ucundan geçirmezdim. Ve tüm bu olanlar ne kadar karmaşık ve beklenmedik olsa da, bir saniyesinden bile pişman değilim.

Orada durumlar nasıl? Sormak zorundayım: Döndüğünden beri Ken'den hiç yeni mektup buldun mu? Janet yeni bir şey söyledi mi?

Ken son zamanlarda tuhaf biçimde dikkatli. İşten çıkıp doğruca eve geliyor. Bana çiçekler alıyor. Bu gece beni Chateau Marmont'a (film yıldızları ve rock gruplarının gittiği gösterişli bir otele) yemeğe götürdü.

Bunlar ne anlama geliyor hiç bilmiyorum.

Sevgiler,

Carrie

25 Temmuz 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Yakın zamanda hiç mektup bulmadım ve Janet akşam yemeğinden sonra izin isteyip yürüyüşe çıkmayı kesti ki o zamanlarda ankesörlü telefonun başında olduğunu düşünüyordum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Sen nasılsın? Umarım soğuk algınlığın iyileşmiştir. Seni düşünüyorum ve sana düşünce yoluyla ekstra erişteli matzo topları çorbası gönderiyorum.

Sevgiler,

David

29 Temmuz 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Seni özledim. Umarım bunu söylememde bir sakınca yoktur. Sık sık, keşke burada olsan diyorum.

Dün Ken bana eski bir iş arkadaşının dosyasına danışmanlık yapmak için Palm Springs'e gideceğini söyledi. 8 ila 13 Ağustos arası orada olacağını söyledi. Yalan olduğunu varsayıyorum ama Janet'tan başka mektup bulamadım o yüzden emin olamıyorum.

Janet sana bir şeyden bahsetti mi? O dönem için planı var mı?

Eğer beraber gidiyorlarsa, biz de buluşalım mı?

Sevgiler,

Carrie

3 Ağustos 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Janet'tan buna dair hiçbir şey duymadım. Hiçbir fikrim yok.

Eve gittiğimde, yeni mektup var mı diye yemek kitaplarının arasına, torpido gözlerine, hatta dolabın derinliklerine bile bakarım.

Eğer gidecekse seni ararım ve buluşmak için bir tarih ayarlarız.

Sevgiler,

David

6 Ağustos 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Ken pazartesi Palm Springs'e gidiyor. Janet'tan hâlâ ses yok mu?

Dün gece Ken bana yemek hazırladı. İşten çıkınca markete gitti ve malzeme aldı. Izgara et ve işyerindeki bir hemşireden aldığı sos tarifiyle bir salata hazırladı.

Mumlar yakıp bir şişe şarap açtı. Kafam karıştı ve şüpheyle yaklaştım. Ama tekrar ilgisinin üzerimde oluşunun ne kadar güzel geldiği karşısında şaşırdım da. O kadar çok zaman geçmiş ki üzerinden, nasıl hissettirdiğini unutmuşum.

Nasıl tanıştığımızdan bahsetmeye başladı. İlk buluşmamızdan sonra babasıyla konuştuğunu ve ona benimle evleneceğini söylediğini anlattı. Babasının ona, elli yıl sevebileceği bir kadın seçmesini söylediğini. Ve sonra bana, "İşte sen osun," dedi.

"Asla başkasını istemeyeceğinden emin misin?" dedim.

Ve Ken de, "Kimseyi seni sevdiğim gibi sevemem. Asla," dedi.

Tabii ki büyük bir yanım yalan söylediğini düşünüyordu ama diğer yanım da şöyleydi: *Ya "o kişinin" tekrar ben olduğuma karar verdiyse?*

Ama ona pazartesi gerçekten Palm Springs'e gitmek zorunda mı diye sorduğumda, mecbur olduğu konusunda ısrar etti. Yani Janet onunla orada buluşacak olmalı, değil mi?

Sevgiler,

Carrie

9 Ağustos 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Şu an 9 Ağustos Salı ve Janet hâlâ burada. Gitme planı da yokmuş gibi görünüyor. Eğer Ken gittiyse, kesinlikle Janet'la olmadığını söyleyebilirim.

Sence ilişkileri bitti mi? Duruma akıl sır erdiremiyorum.

Sevgiler,
David

15 Ağustos 1977
Encino, Kaliforniya

David,

Pazartesi sabahı, tam da Ken Palm Springs'e gitmek üzere arabaya binmeye hazırlanırken bana bakıp, "Neden benimle gelmiyorsun?" diye sordu.

"Seninle mi?" dedim.

Ve o da, "Evet, benimle gel," dedi.

Ve kendimi birkaç parça eşya toplayıp onunla arabaya binerken buldum.

Gerçekten de danışma işiymiş. Yalan değilmiş.

Kocan doğruyu söyleyince şaşkın hissetmek ne tuhaf. Ve kabul etmem lazım ki bunda bir yandan da rahatlatıcı bir taraf var. Sanki âşık olduğum Ken geri geldi: dürüst, güvenilir.

Günlerimi şehirde dolaşıp alışveriş yaparak, akşamları da Ken'le dışarı çıkıp restoranlarda yemek yiyerek, barlarda bir şeyler içerek ve odaya tatlı söyleyerek geçirdik. Yemin ederim, gözlerime baktığında gerçekten beni seviyormuş gibi görünüyor. Yeni bir başlangıç gibi sanırım. Sanki geçmiş hiç yaşanmadı.

Seneye beni İtalya'ya tatile götürmek istediğini söylüyor. Buna "ikinci balayı" diyor. Bunun hakkında ne hissetmeliyim şu an bilmiyorum. Açıkçası biraz dilim tutuldu.

Tüm bu yaşadıklarımızdan sonra bize dönmüş olmaları mümkün mü?

İyi dileklerimle,

Carrie

20 Ağustos 1977
Carlsbad, Kaliforniya

Carrie,

Dün gece, Janet'la çocukları yatırdıktan sonra oturma odasında televizyon izlemeye karar verdik. Ben televizyon koltuğumdaydım, Janet da kanepedeydi; sonra kalkıp televizyonu kapattı.

"Başkasıyla yatıyordum," dedi.

Ve her şeyi itiraf etti.

Ta en başından başladı – yıllar önce nasıl karşılaştıklarını, onu aklına bile getirmediğini ama geçen ağustosta tekrar ona rastladığını anlattı. Fark etmemiştim ama ikisinin karşılaştıkları gece Janet'la, onunla geçireceğim akşamlarda sürekli ödev kontrol etmem üzerine kavga etmiştik. Sinirle, arkadaşı Sharon'la dışarı çıkmaya karar vermişti.

Görünen o ki, eve ertesi sabaha kadar dönmemiş ve dediğine göre fark etmemişim bile. O zamanlar ona ne kadar az dikkat ettiğimi aklım almıyor. Kendimi suçladığımdan değil. Tüm detayları bilince, Janet'a duyduğum öfke daha güçlü ama daha katlanılır hâle geldi. Sanırım bu pek mantıklı gelmiyordur.

Her neyse, ne zamandır böyle devam ettiklerini itiraf etti; ne sıklıkla buluştuklarını, ne hissettiğini, neden yaptığını. Ve o itiraf ettiğinde, ben de ettim.

Bir süredir bildiğimi söyledim. Seninle mektuplaştığımızı ve bu tuhaf zamanlarda yakınlaştığımızı anlattım. Mektuplarımızdan bazılarını da paylaştım.

Gecenin sonunda, itiraf edilmedik bir şey kalmamıştı. Ya da sabahın ilk saatlerinde demeliyim. Janet ve Ken meselesi kapanmış. Ve artık evliliğimizde sır kalmadı.

Janet bu sabah bana benimle beraber olmaya devam etmek istediğini söyledi ve bana açık açık, bunu atlatabileceğimizi düşünüp düşünmediğimi sordu.

Cevaplaması güç bir soruydu. Açıkçası seni düşünüp duruyordum. Bana gösterdiklerini, seni görmeyi nasıl dört gözle beklediğimi. Benim için anlamın çok büyük.

Fakat kendime, çocuklarımın annesini bir gün affedip ona yeniden güvenebilir miyim diye sorduğumda, cevap hep evet oluyor. Bunu yapabileceğimi düşünüyorum.

Yapamayacak olsam bile, yine de denemem lazım. Çocuklarımla aynı çatı altında yaşamak, onları her sabah görmek, her gece iyi geceler dilemek ve büyüyüp koca adam olduklarını görmek kadar istediğim bir şey yok. Umduğum geleceği istiyorum.

Janet'a, onu affetmeye henüz hazır olmadığımı ama bunun için çabalayabileceğimi düşündüğümü söyledim. Ve şu anda bu ikimiz için de yeterli. Olanları ardımızda bırakabileceğimize inanıyoruz.

İlişkilerinin bitişine ve dördündeki gezilerinin detaylarına gelince, Janet bana tüm hikâyeyi anlattı. Ve bana Ken'in son mektuplarını gösterdi.

Janet'ın dediğine göre, o ve Ken 4 Temmuz'u Newport Beach'te geçirmişler. Boşanma avukatlarıyla görüşmeyi planlamışlar ve nerede yaşayacakları, Janet'ın oğlanlar için nasıl bir velayet talep edeceği gibi konularda kararlar almışlar. Her şey kararlaştırılmış.

Gitmeye hazırlanırlarken, Ken ödeme yapmaya gitmiş, Janet da otelin yanındaki markete gidip yolluk

sandviç ve içecek almış. Ödeme yaparken bir peni eksik kaldığını fark etmiş ve "Bir Peni Al, Bir Peni Bırak" tabağından almış. Yepyeni olduğunu söyledi, üstünde çizik bile yokmuş. Parlak ve ışıl ışılmış, tam da benim sevdiğim gibi. Peniyi avucunda tutarken, beni en son ne zaman yerden bir peni alırken gördüğünü hatırlayamadığını fark etmiş.

Kendi keyfimize ayırdığımız bir saniyeyi bile hatırlayamamış.

İşte o zaman bu paramparça evliliğin ikimizi de yaraladığını fark etmiş. Benim de canımın yandığını.

Her şeyden çok istediği şeyin yeni bir adamla bir hayat değil, bizim hayatımızı geri almak olduğunu tam da o an anlamış.

Bunu söyledikten sonra, "Onunla evlenerek, bizim sahip olduğumuz şeyi elde edemem. Ancak seninle kalırsam ona tekrar kavuşabilirim," dedi bana.

Kocan onu almaya geldiğinde, ona her şeyin bittiğini söylemiş.

Görünen o ki, park alanında bayağı gürültülü bir kavgaya tutuşmuşlar. Fakat Janet'ın fikri değişecek gibi değilmiş. Eve doğru sürdüğünü ve arkasına bile bakmadığını söyledi.

Ken'in mektuplarına gelince, kendimi bu noktada açmazda buluyorum. Her şeyi bilmek istediğine emin misin?

Janet mektupları göndermemi istemiyor ama ona, sana bu son sadakati borçlu olduğumu söyledim ve beni anladı. O yüzden onları da ekte gönderiyorum. Tek istediğim şu: Eğer mutluysan onları okuma, Carrie. Birinden böyle bir şey istemek çok fazla, biliyorum ama sen kendini korumak için kendini tutabilecek kadar güçlüsün. Bunu aylardır yapıyorsun.

Mutluluğunu ne pahasına olursa olsun koru.

Eğer istediğin Ken'se, bu sayfaları bir kenara bırak ve mutlu olmayı seç. Eğer istediğin o değilse, belki de onu mektupları dahi okumadan terk etmelisin.

Biraz fazla öğüt vermiş gibi oldum ama seni tanıyorum, Carrie Ann Allsop. Kalbini biliyorum. Gücünü hafife alıyorsun. Hep öyle yaptın.

Beni ömrümün sonuna kadar değiştirdin ve madem bunları yaşamak zorundaydım, seninle beraber yaşadığım için şanslıyım. Sonsuza kadar kalbimde olacaksın.

Kendine iyi bak.

En iyisini hak ediyorsun.

Sevgilerimle,

David

6 Temmuz 1977
Los Angeles, Kaliforniya

Benim Tatlı Janet'ım,

Söylediğin şeyleri kastediyor olamazsın. Aramızdaki bitmedi! Bitemez. Kaderimizde var. Her şey fazla gerçek hâle geldiği için korkuyorsun o kadar ama hepsi gerçek, aşkım.

Onu terk et.

Carrie'yi saniyesinde bırakırım. O sen değil, senin birkaç ayda ifade ettiklerini on yılda yapamadı.

Bana yaz, telefonlarıma çık ve beraber hayatımıza başlayalım.

Sevgiler,

Senin Ken'in

13 Temmuz 1977
Los Angeles, Kaliforniya

Janet,

Lütfen tekrar düşün.

Lütfen.

Karıma dönmemi söylediğini biliyorum ama ona baktığımda tek gördüğüm, tatmin olmadığım.

Benim için sadece sen varsın.

8 Ağustos'ta kaçabilirim. Palm Springs'te bir danışmanlık işim var. Benimle orada buluş, lütfen. Benimle orada buluşacağını söyle. Bize bir şans daha ver.

Sevgiler,

Senin Ken'in

10 Ağustos 1977
Los Angeles, Kaliforniya

Janet,

Beni reddetmenin ardından, Carrie'yi de Palm Springs'e getirdim. Sanırım beraber güzel zaman geçirmeyi ve sensiz ne kadar iyi olduğumu gösterecek kötü bir kartpostal atmayı umuyordum. Ama... Bunu yapamam. Şimdi, denerken bile, Carrie senin yarın kadar bile kadın değil.

Janet, beni mahvettin.

Benim çocuklarımı doğurmanı istedim. Kurabileceğimiz aileyi gördüm. Carrie'yle sahip olamadığım hayatı seninle yaşayabileceğime inandım.

Bak, bazı uygunsuz şeyler söylediğimi biliyorum. İpleri kopardığında çok sinirim bozulmuştu. Kastetmediğim şeyler söyledim. Senden önce başka kadınlar olduğu doğru, bunu kabul ediyorum ama eğer seninle ben tamamen bittiysek, o zaman tekeşli olmam için bir sebep yok demektir. Söylediğim gibi, bunun insan doğamıza aykırı olduğunu düşünüyorum. Ama Janet, anlamıyor musun? Bu sadece seni ne kadar sevdiğimi gösteriyor, senin hakkında ne kadar ciddi olduğumu. Her şeyi senin için bırakabilirim, yalnızca senin için.

Seni işte bu kadar seviyorum, öyle nadide bir kadın olduğunu düşünüyorum.

Seni bırakmak hiç kolay değil. Ama kararını verdiğini anlıyorum ve bununla yaşamayı öğrenmem gerek.

Eğer fikrini değiştirirsen, benim tatlı Janet'ım, lütfen bana yaz.

Sonsuza kadar seninim.

Sevgiler,

Ken

16 Eylül 1977
Encino, Kaliforniya

Sevgili Bay Rosenthal,

Geçen salı buluşmamızda konuştuğumuz gibi, kocam Dr. Kenneth Allsop ve Bayan Janet Mayer'ın geçtiğimiz yıl boyunca yazıştığı tüm mektupları ilişikte bulabilirsiniz.

Aldatmanın yeterli kanıtı olarak hizmet edebileceklerini umuyorum.

Plan, dediğiniz gibi olmalı diye düşünüyorum. Onu "gerçek değerine" koymayı hedeflemeliyiz.

Saygılarımla,

Carrie Allsop

30 Nisan 1978
Boston, Massachusetts

Sevgili David,

Geçen sene bana Ken'in mektuplarını gönderdiğin için teşekkür ederim. Sana cevap vermediğim için üzgünüm. Şimdiye kadar hazır değildim.

Sana ailemin garajının üstündeki daireden yazıyorum.

Sanırım başından başlamalıyım. Mektubunu ve Ken'inkileri okuduktan sonra iki haftamı onun bu romantik uvertürlerine uyarak geçirdim. Tam olarak niye yaptığımı bilmiyorum. Gerçek şu ki, mektupları okuduğum anda, onu terk etmem gerektiğini biliyordum. Ama sanırım cesaretimi toplamam çok uzun sürdü. Ve tüm gücüne kavuşması için fazladan iki haftaya ihtiyacım vardı.

Bir İtalyan restoranına yemeğe gitmiştik ve daha fazla katlanamadım. Minestrone çorbası söylüyordu ki, "Seni terk ediyorum," dedim öylece. Sonra da peçetemi masaya bıraktım, arabanın anahtarlarını ceket cebinden aldım ve yürüyüp gittim. Onu eve yürümek zorunda bıraktım.

Bu kadar saygısız bir evliliği daha fazla sürdüremezdim. Sonra bunun hep böyle olduğunu fark ettim. Onun sadık olduğunu düşündüğüm zamanlarda bile.

Ve hayatımın bir saniye daha böyle devam etmesine izin veremezdim. Pek çok nedenle. Ama asıl farkı yaratan, başka birinin daha geleceğini düşünmem gerektiğini öğrenmemdi.

Geçen eylülün başlarında, iki aylık hamile olduğumu fark ettim.

Şaşkınlığımı tahmin edersin. Tabii sevincimi de.

İşte sonra boşanma avukatıyla iletişime geçtim, eşyalarımı topladım ve bir ay içinde ailemin yanına, Massachusetts'e taşındım.

O şerefsizi terk ettiğimi söyleyebilmek beni gururlandırıyor.

Ve geçtiğimiz ay, Margaret adını koyduğum dünyalar güzeli bir kız doğurduğumu söylemek de içimi saf mutlulukla dolduruyor.

Boşanmış bir anneyim ve otuz bir yaşımda ailemle yaşamak zorundayım. Kendim için asla hayal etmediğim bir durum. Ama söylemem gerekir ki idare ediyorum.

Bekârlık soyadıma geri döndüm ve sevdiğim şehirde, özlediğim ailem ve dostlarımla beraberim. Emlakçılık lisansımı almak üzereyim. Canım ne zaman isterse Joni Mitchell dinliyorum. Tam da şu anda, ağaçlar tekrar çiçek açmaya başladı. Maggie daha yeni gülümsemeyi öğrendi.

O gerçek bir zafer gibi geliyor. Açıkçası geçtiğimiz yıl bir sürü zaferle doluymuş gibi geliyor, büyük bir kayıp gibi başlamış olsa da. Ama seni tanımak -seninle olmak- hayatımda nasıl kaybolduğumu anlamamı sağladı.

Çocuk doğuramasam da yine de ben olduğumu, değerli olduğumu çok fena anlamam gerekiyordu. Kocam benim hakkımda ne düşünürse düşünsün önemli olduğumu. Annem bunu kendi başıma da görebilmem gerektiğini ne kadar sık hatırlatırsa hatırlatsın, oraya gelmeme yardımcı olduğun için sana minnettarım. Bana umut, bakış açısı ve özgüven verdin.

Tam da bana bebeğimi vermeden önce.

Burada güvende ve iyiyiz. Boşanmadan dolayı param var ve anne babam da torun bakma işini çok ciddiye

alıyorlar. Senden bir şey istemiyoruz. Sadece, eğer bizi bulmak istersen, Boston'da olduğumuzu bilmeni istedim.

Margerat'la ben bir elmanın iki yarısı gibiyiz. Son nefesime kadar ona göz kulak olacağım. Güvenli ellerde. Sonsuza kadar sevilecek.

Onu sırf var olduğu için seviyorum. Ve benim özgürlüğüm olduğu için.

Hayatım mükemmel değil ama en azından artık bana ait olduğunu söyleyebiliyorum.

Teşekkürler, David. Her şey için.

Seni seviyoruz.

Sevgiler,

Carrie ve Margret Leah Hennessey